

Той се поиграваше много и с правописната реформа на тогавашния министър на народното просвещение Стоян Омарчевски. Беше написал стихотворение, озаглавено с разкратената буква "Ж". И тук цензурата извърши операция, като махна отделни думи и редове. Последният стих излезе така *без завършек*:

"Загледан в тез куки свирепи,
аз щепна без милост и грях:
- - - - -"

Беше 1921 г. Седехме с Христо пак в бирария "Тигър".

- Ето оригиналът, - каза той, и ми поднесе една хартия. - Ако искаш, препиши го. Ти водиш дневник, имаш слабост към документацията, спомените....

Преписах го, но в разпръснатите си бележки намерих само последния стих, допълнен така:

"Дано да увисне и крепи
на автора шията в тях..."

Веднаж ние се срещнахме по бул. "Цар Освободител" (сега бул. "Руски") и се спуснахме към града. На дворецкия площад /сега площад "9 септември"/ той се спря, взе дъх и погледна към часовника на д-во "Балкан" /срещу Градската банка/:

- Имам само още един час време, за да занеса две стихотворения на Полков. Много иска той от мене. Чувствувам се изморен, остарял. Силите ми са отпаднали....

Отбихме се в тютюнопродавското дюкянче на Славчо, взехме цигари....

(- А не трябва и да пуша. Лекарят ми забрани....)

...и влязохме в сладкарница "Роза" /сега не съществува, а тогава на бул. "Дондуков", ъгъла с ул. "Генерал Виръзов"/. Там Христо извади хартии и започна да пише.

- На това мбливче ще правя юбилей....

Едва го държеше между пръстите си.

- А трябва да се пише ясно, не бива да мъчине словослагателите..

Тук си спомнявам един случай, който показва, колко съчувствувате на работниците. Една словослагателка в печатница "Балкан", Цана, набирате материали за "Смях и сълзи". В средна възраст, тя даваше всички признания на преумора. Веднаж Христо взе компаса от ръцете ѝ, покени я да си почине, и както си беше Уислечек, повдигате се на пръсти да дири букви от по-отдалечените гнезда на печатарската каса. Помъчи се, набра някой и друг ред, попитка и отсече:

- Труден занаят!